

מרדכי ציפורי:

„למרות אבטלת פורשי צה"ל, כדאי לחתום קבע!"

מזה זמן רב דנים בטונים שקטים במיוחד בפיחות המכרסם שחל בדימוי של צה"ל ובקצינו. דיונים בלתי פופולאריים. שניתן לכנותם הכאה עצמית. או להבדיל, חשבון-נפש. הפכו לשכיחים יותר מאז מלחמת-הלבנון. השבוע, אחרי שרואינו בטלוויזיה שני קצינים בכירים במיל, שהפכו ממפקדים, שעל פיהם יישק דבר, לאזרחים מובטלים מזה כמה חודשים, עלתה הבעיה שוב וצצה במלוא חריפותה. הקצינים סיפרו בכאב כי עברם הצבאי מרתיע את המעסיקים בשוק האזרחי.

פניתי לתת-אלוף במיל' ומיניסטר במיל' מרדכי ציפורי. הוא, שהתמנה השבוע כיושב-ראש מועצת-המנהלים של „מספנות-ישראל", אחרי שהסתובב באפס-מעשה כפוי, עקב הסיבות הפוליטיות שאליהן נקלע, בגלל הגינותו, תהיתי אם נכפתה עליו האבטלה הממושכת גם בעטיו של עברו הצבאי.

● **צפית בכתבה שעסקה בנושא זה בטלוויזיה?**

כן.

● **האם זוהי בעייה חדשה לך?**

לא, בהחלט לא. טיפילתי בבניית הפיחות במעמדם של הפורשים מצה"ל עוד כשהייתי סגן-שר-הביטחון. זוהי בעיה קשה, שאין להתעלם ממנה. אני מבין שיש גורמים המעדיפים להעלים עין ממנה, אך זהו חוסר-אחריות ממלכתי.

● **מה חלקה של מילחמת-הלבנון בהתהוות הבעיה?**

אם את רומזת, כי הבעיה החלה בעיקבות מלחמת-הלבנון — אינך צודקת. זהו תהליך שהחל מזמן, אולי לפני 15 שנה. הוא התחיל להתפתח באיטיות.

זהו תהליך מורכב, שנגרם עליידי כמה גורמים. חלק אובייקטיביים וחלקם לצערי — לא.

● **אז אם הזכרת את קיומם של גורמים בלתי אובייקטיביים, שוב — מה חלקה של מילחמת-הלבנון, והנפשות הפועלות בה, בהתהוות הבעיה הזאת?**

יש לי הרבה מה לומר על נושא זה. הרבה מאוד! אבל לא בטלפון. אעדיף להיפגש עימך בנושא — לא בטלפון!

זה באמת תהליך כאוב. אני אישית, לא חוויתי זאת על בשרי, כי כשפרשתי מהצבא, לא התלבטתי במיוחד — עברתי הישר לפוליטיקה.

לאחרונה אני סבור, שהיו גורמים אחרים, שהשפיעו בענייני יותר. עם זאת, נורא כואב לי הנושא הזה.

● **לאור המצב, מה היית מיעיץ כיום לצעיר, המתלבט האם לפתח קריירה צבאית?**

על אף מה שדברנו עד עתה, אם הוא קצין צעיר וטוב — הייתי אומר לו כי יש עליו אחריות לאומית ועליו לשרת את המדינה בצבא. חשוב שהאנשים הטובים ביותר ישרתו בצבא. הייתי מיעיץ לו לחתום!

כרמלה מנשה:

„איננו עויינים למישטרה — היא עויינת לנו!"

שבועיים חלפו מאז הוכה צלם-העיתונות רחמים ישראלי בתחנת-המישטרה, והסערה הציבורית שקמה בעיקבות האירוע טרם שככה. השבוע זרק שר-המישטרה חיים בר-לב את הפצצה האחרונה בפרשה זו. השוטרים, כך סינגר עליהם בר-לב, פיתחו ריגשי-עוינות כלפי הכתבים המסקרים אותם. בעיקבות הדיווחים העויינים על עבודתם בעיתונות.

התבטאות זו עמדה במרכז שיחתי עם כרמלה מנשה, הכתבת הצעירה של קול-ישראל לענייני-מישטרה. מנשה שמחה על הזדמנות להגיב על המאורעות וההאשמות שהריגו אותה.

● **אז מה? אתם באמת עויינים בסיקורכם על המישטרה?**

בריוק השבוע שטחנו — הכתבים לענייני מישטרה — לפני ועדת-הפנים של הכנסת, את טענותינו על הקשיים שמערימה המישטרה על עבודתנו בשטח. בין הקשיים התייחסנו לטענות המישטרה, על יחסנו העויין כלפיה.

איוה יחס עויין? אני חושבת שאם מגיע צלם-עיתונות מוכה וחבול — זכותנו להגיב בעזרת העט. זאת לא עויינות כלפי המישטרה, אלא תגובה הולמת כלפי מאורע חמור.

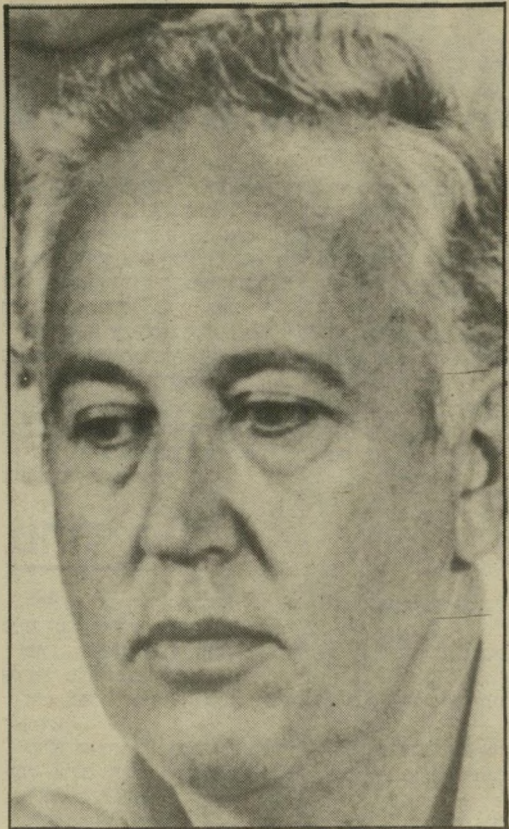
● **מההתבטאות של בר-לב הבנתי כי מאשימים אתכם ביחס עויין כללי.**

לא, רווקא לא. איננו עויינים. להיפך. את שוכחת באיוה שטח אנחנו פועלים. הנה, לדוגמה: במהלך הדיון בוועדת-הפנים של הכנסת נדהמתי לגלות כי המישה מעמיתי נעצרו במהלך עבודתם!

השוטרים חייבים להבין — והם לא תפסו זאת עד עצם היום הזה — שתפקידנו הוא להימצא בירת-האירוע, כשם שזהו תפקידם. הם פשוט לא קולטים זאת. ואני, אל תשכחי, נמצאת שם על אחריותי. את הסיכונים אני לוקחת על עצמי!

● **מטבע תסקידך, את אמורה לשתף פעולה עם השוטרים. האם לא נוצר ביניכם קיטוב, בעיקבות הפרשה של רחמים ישראלי?**

הבעיה לא צצה עכשיו. היא נוצרה, להערכתי, הרבה קודם לכן, עם הפיצוץ של פרשת אסף חפץ. מאז נפלה בקרב השוטרים אימה מפני שיתוף-פעולה עם העיתונות. בשטח תורגם הפחד הנוראי הזה ליחס בוטה ומתנכר כלפינו. את בוודאי לא תאמיני, אבל קורה לי לעיתים שמומנים אותי מהמישטרה — לא מרדליפים, אלא מודיעים רשמית — לזירת-התרחשות של רצה, למשל, אני מגיעה ושואלת בטבעיות — נו, היכן הגופה? ונענית עליידי שוטרים מתחמקים — לא יודעים! כך בפירוש, לאחר שזימנו אותי. מרוב פחד! אין שיתוף-פעולה! חבריי-כנסת מחזירים אחרי העיתונאים, ורבים על הזכות להרליף. כשהייתי בשבוע שעבר בכנסת — ממש התמלאתי קינאה. בשטח שלנו — מחזה כזה זה בגדר חזון אחרית-הימים!

גד יעקובי:

„חבל ששר-המישטרים נסחף בלהטי-היצרים!"

הרצח בעפולה, האחרון בסידרת חטיפות ורציחות בתקופה האחרונה, ליבה את היצרים לשיא חדש. מחנך בבית-הספר התיכון „אורט" בעפולה סיפר לי, כי מגש באחד מתלמידיו — צעיר שקט, מתון בדעותיו — כשהוא מנופף בהיסטריה בכרזות-כחנא. „זה או אנחנו, או הם!" צווח התלמיד לעבר המורה הנדהם.

מדי אסון מחריד נוסף, עולה השאלה — עונש-מוות: כן או לא! הפעם כך נדמה לי, עלתה השאלה בסערת-רגשות ובעוצמה גדולה מהרגיל. שרים, הנחשבים כשפויים יחסית, התבטאו באוזניי, „שלא לציטוט", בפרך-רגשות מבהיל למדי, ואף סירבו להינבא מה יהיו תוצאות ההצבעה על כך.

גד יעקובי היה אחד המעטים שהסכים בלי-השבת לגלות כיצד יצביע על כך בהמשך השבוע.

● **תצביע בעד עונש-מוות או נגד?**

נגד!

● **מדוע?**

מכיוון שכעת, באווירה של התחממות היצרים והועם, אין זה הזמן המתאים לקבלת החלטות.

● **כלומר: אתה מתנגד לעונש-מוות, בעת. לא, לא, אני באופן כללי נגד עונש-מוות מהסיבות הידועות — הפיכת הרוצחים לקרושים מעונים והשגת המטרה הפוכה בכך, סיכון חייהם של אזרחינו במיקרה שיפלו, חס וחלילה, בשבי האויב. חוץ מזה מי שבאים לבצע פיגועים בישראל, מוכנים ליהרג בעד זה.**

אף אחת מהסיבות שציניתי לא השתנתה כעת.

● **אז איך מרתיעים רוצחים מלבצע את זממם? קודם כל, אני לא חושב שעונש-מוות מרתיע מישהו. זאת לא התשובה. צריך להגביר את המודיעין, אמצעי-הביטחון, להגביר את המורעות נגד שימוש בטרמפים. בכל אופן, אני לא מוכן להיגרר אחרי להטי-היצרים הזה, ותופעות הקצנה מסוגו של הרב כהנא, תופעה מוקצה מחמת מיאוס.**

● **לאור האווירה, נראה לי שיש לך סיכוי סביר להיות השבוע במיעוט בכנסת.**

אני רוצה לקוות שאינך צודקת — שרעתי תהיה מקובלת על הרוב, אך הלואי והייתי בטוח, לא, איני בטוח בכך כלל וכלל. יכול בהחלט להיות שאת צודקת, מכיוון שאני באמת עד לאווירה שאותה את מתארת — ההיסטריה, השחיקה של ההיגיון והשכלי הטוב עליידי להטי-יצרים. צר לי על כל האווירה. צר לי גם עלייך שאיש כמו שר-המישטרים, משה ניסים, נסחף בה!

● **הראיון הזה, בעיתוי כזה, לא יוסיף במיוחד לפופולאריות שלך. חשבת על כך?**

נו טוב, בעניין הזה איני מחפש פופולאריות דווקא. אחרי הכל, תפקידה של מנהיגות הוא להוביל דעת-קהל, ולא להיגרר אחריה.